

Bøffel-action i skønne Zimbabwe

Drama – men ikke for meget – pragtfuld natur, et par flotte bøfler plus plainsgame for resten af pengene. Læs om to danskeres vellykkede bøffeljagt i det nordvestlige Zimbabwe.

Tekst og foto: Per Vigsbjerg

Bagagebåndet var efterhånden tømt, og der var stadig ingen riffelkuffert dukket op. En anelse bekymret fik jeg fat i en af bagagemedarbejderne, som blot kunne fortælle, at flyet var tømt for den sidste kuffert. Humøret sank lige et par grader og blev bestemt

ikke bedre af, at Bent, der stod med sin riffelkuffert i hånden, med et smørret grin bemærkede: "Hvorfor er det lige, at din riffel aldrig når frem, når vi skal til Zimbabwe?" Det var en irriterende påmindelse om et mareridt to år tidligere, hvor min riffel ikke bare var forsinket, men aldrig

nåede frem og først blev fundet tre måneder senere i Frankfurt Lufthavn.

Men så, som et lille lyspunkt, kom en lufthavsmedarbejder nu med et stort smil og fortalte, at de havde lokaliseret riffelkufferten i Frankfurt. For en gangs skyld havde lufthavnens

computer virket og sågar været online med den øvrige verden.

"Udmærket, send den retur til Danmark," sagde jeg. Ikke om jeg vil sidde i Harare og vente et døgn på en riffel, som risikerede at blive glemt ved næste flyskift i Johannesburg. Nu skulle vi på bøffeljagt, og dagsraten er ikke i en priskategori, hvor man uden videre opgiver en jagtdag for at sidde og vente på sin riffel.

KURS MOD CHIRISA

Foran lufthavsbygningen ventede vores professionelle jægere, Steve Brewer og Richard Schultz, med hver sin Toyota Landcruiser. Bagagen blev læsset på ladet og kursen sat mod storvildtsområdet Chirisa, der ligger i Matabeleland i det nordvestlige Zimbabwe. Det var rart at se Steve igen, som havde været min PH på en spændende bøffeljagt i Omay et par år tidligere.

I mellemtiden var han dog blevet dekoreret en smule. En amerikansk

jæger havde fumlet med sit våben ved afladning og sendt et projektil af sted. Det havde strejft Steves tinding og efterladt et ar til evigt minde, inden det ramte bilen og sendte en byge af metalsplinter ind i overkroppen på Steves sporer, Dickson, heldigvis uden at gøre større skade.

Har man én gang jaget bøffel, brænder ilden for nye udfordringer fra dette prægtige dyr, der med sin intelligens og massive kræfter gang på gang udmanøvrerer sin forfølger – en gammel bøffeltyr kan veje op mod 900 kg.

Robert Ruarks berømte ord om bøflen, der "... ser på en, som om man skylder den penge!", forstås til fulde efter et øjeblikks ondsksfuld nedstirren fra det sorte uhyre, der i yderste konsekvens er klar til at dræbe angriberen for at overleve, uanset om det er angribende løver, hyæner eller spændingshungrende troføjere.

Bent var også med på bøffeljagten

i Omay og mere end tændt på en ny jagt, da jeg foreslog en tur til Zimbabwe først i marts. Som forretningsmand var han ikke længe om at træffe en beslutning, og turen var hurtigt en realitet. Inden vi så os om, var det tid at få pakket kufferten og fundet riflerne i kaliber .375 H&H frem fra våbenskabet.

HAMSTRING AF DIESEL

Fra Harare kørte vi mod Kwekwe i den centrale del af landet, inden vi drejede nordpå mod Lake Kariba og jagtområdet Chirisa. Landet bar overalt præg af en svunden storhedstid med misligholdte bygninger og forsømte landbrugsarealer med magre afgrøder, hvor de overhovedet var tilsået.

Tankstationerne var som ofte uden brændstof, hvilket indebar hamstring og egen oplagring af diesel for at være sikker på at kunne køre. At rejse i Zimbabwe kræver, at man kender landet. Vejskilte er stort ►

► set ikkeeksisterende, de er for længst pillet ned og har fundet anden anvendelse.

Efter syv timers kørsel ad stadig dårligere veje, hvoraf de sidste par timer blev kørt i mørke, nåede vi endelig Chirisa og Ingwe Camp. Kokken fik hurtigt aftensmåltidet på bordet, men efter halvanden døgn rejse var der ikke energi til yderligere aftenhygge, selv om lejrbalets gløder lyste indbydende.

Vi var oppe i det første gryende dagslys, som åbenbarede et fantastisk syn af Sengwa-floden, der snor sig nordpå igennem morgendisens, så langt øjet rækker. Flodlejet var bredt og sandet på begge sider af selve floden, og en lille kilometer længere oppe var en flok elefanter ved at krydse over. Ingwe Camp er placeret på et lille plateau små 50 meter over flodlejet og ligger med sine stråtekte A-formede huse med perfekt udsigt til Afrikas smukke natur.

Alting føltes en smule klamt efter nattens kraftige byger, men æg,

bacon og skoldhed kaffe varmede os langsomt op, og snart var vi om bord i bilerne.

Sporet fra bøffel flokken fandt vi på en af de våde sandede veje, kun et par kilometer fra floden og blot 10 minutter efter, at vi havde forladt campen. Bilen blev stille parkeret under et stort træ og rifflerne ladet, inden vi langsomt optog sporingen af den store flok, der havde krydset vejen mindre end en time før vores ankomst.

LANGT FRA IDEELT

Efter at have arbejdet os få hundrede meter ind i bushen føltes det som Rambo på mission i Vietnam. Græsset stod meterhøjt og grønt, og bushen var frodig og næsten uigenkendelig efter en sjældent regnfuld sommer. Det stod med ét klart, at her i de første dage i marts havde vi alt andet end ideelle betingelser for jagt på bøffel. I modsætning til vores tidligere bøffeljagt sidst i juli, hvor vinteren havde nedvisnet en stor del af løvet.

Heldigvis var den nuværende flok så stor, at den efterlod et markant spor, og derfor kunne Richards tracker hurtigt og sikkert føre os nær de første dyr, der en halv time senere kunne høres i det fjerne.

Glimtvis så vi de første bøfler gennem huller i bevoksningen, men i dette grønne inferno var det både umuligt at se flokkens reelle størrelse og få overblik over, hvilke tyre der havde de bedste trofæer. Et splitsekund var det enkelte dyr synligt for derefter igen at være skjult bag bush og græs i en langsom græssende vandring igennem den jungleagtige bush.

De næste fire timer fulgte vi som skygger flokken i sikker afstand i håb om, at en ellers god vind ikke pludselig ville dreje og afsløre vores tilstedeværelse.

Richard gættede på 150-200 dyr i flokken, som var en broget blanding af hovedsagelig køer, ungdyr, små rødbrune kalve og enkelte tyre. Sidst på formiddagen stoppede vandrin-

gen. Der faldt ro over flokken, og flere af dyrene lagde sig og begyndte at tygge drøv. Efter en halv times venten bevægede vi os frem mod flokken, som nu var i fuldstændig ro. Kun 40 meter foran os lå det første dyr, en ko, og tyggede drøv, og vi forsøgte nu på hænder og knæ at kravle væk fra hende for at prøve en ny rute, men her spottede vi tre andre køer i det lange græs, som effektivt stoppede vores videre fremfærd.

KLAR TIL SKUD

Der var ikke andet at gøre end at trække sig tilbage og forsøge sig små 100 meter længere fremme. Her havde vi bedre held. På en ret åben skråning spottede vi 30-40 bøfler i en samlet flok under to store skyggefulde træer. Nu var det blot at reducere afstanden, men efter yderligere 100 meters kravlen var der med ét køer på begge sider, så vi krøb i dækning under en kraftig busk og gjorde klar til at afgive skud.

Varmen var intens, mens Richard

og jeg lå sammenkrøbet i skyggen under busken og forsøgte at pille torne og småsten ud af vore ømme knæ og håndflader. De mange meters leopard-kravlen gennem terrænet havde ikke været behageligt, men for pokker, hvor var det spændende!

Nu var vi endelig i position og havde godt overblik over 30-40 dyr af flokken, herunder tre pæne tyre, som alle var rigtig gode repræsentanter for arten med anstændig bredde og sammenvoksede bosses. Med blot 60 meter til de nærmeste tyre og vinden i vores favør var det kun et spørgsmål om at få de værste torne væk og blive mentalt klar til at sætte en velplaceret kugle i den første tyr, der præsenterede sig optimalt.

Richards gamle .375 H&H-riffel bar præg af mange strabadser i bushen, men var rigtig velskydende med min egen hjemmeladete ammunition – som trods alt var nået frem. Værre var det med sigtekikketten, som lignede én, Richard som dreng havde haft siddende på sin

luftbøsse. Diameteren var ikke meget større end et sugerør og montererne to massive klumper jern, som hans far majsommeligt havde tilpasset.

Men der er som bekendt stor forskel på, hvad man godt kunne tænke sig af grej, og hvad man kan nøjes med. Richards sugerørs-sigtekikkert fandt uden problemer en af de tre pæne bøffeltyre, som stod optimalt med bredden til.

HURTIG REPETERING

Skuddet gik, og tyren sprang i vejret som en anden råbuk ramt af en god hjertekugle. Hurtig repetering, og endnu en 19 grams Swift A Frame slog ind i tyren, der væltede mindre end 20 meter fra, hvor den oprindeligt stod. Inden vi fik os maven ud fra vores skjul, havde de sidste bøfler forladt området i panikken efter skuddene, og kun tyrens massive mørke krop lå lidt længere fremme.

Forsigtigt og med rifflerne klar til skud nærmede vi os dyret, som fra få meters afstand fik et fangstskud, men ►

► der var ingen reaktion overhovedet, tyren var for længst død.

Tilbage i lejren mødte vi Steve og Bent, som havde brugt hele dagen på at spore tre Daga Boys over syv-otte km uden på noget tidspunkt at komme på skudhold. Hver gang der så ud til at være en mulighed, var bøflerne på forkant med situationen og forsvandt med bulder og brag igennem bushen. Efter en halv times ventetid for at give dem en chance for at falde til ro var sporingen fortsat, men de årvågne bøffeltyre forsvandt igen og igen, uden den mindste mulighed for en skudchance.

Sådan en tidlig morgen efter at have nedlagt en flot bøffeltyr dagen før er der en god ro over én, og jeg gik en morgentur rundt i campen. Vores dygtige kok var i gang med morgenmaden over det brændekomfur, som han gennem hele vores ophold tilberedte sine pragtfulde måltider på.

Nede ved slagtehuset lå fødderne fra en elefant, der var blevet nedlagt

dagen i forvejen, spredt omkring bygningen. En yngre elefant var blevet fundet med et voldsomt inficeret knæ, hvorfra blod og materie flød, og da der ikke var håb om helbredelse med så alvorlig en infektion, var den blevet aflivet. Nu havde et par hyæner så hygget sig i løbet af natten med at fylde maverne godt op.

BØFFELKO, MÅSKE ...

Med min kvote på bøffeltyr opbrugt besluttede vi os for at se, om det var muligt at finde en bøffelko med et flot udlæg. Det havde igen regnet i løbet af natten, og Sengwa-floden flød for kraftigt til, at vi kunne krydse med bilen. Vi hængte derfor vore støvler om halsen og vadede igennem floden til den modsatte bred for at se, om der var nogen bøffelaktivitet. Flere steder var der fod efter bøffel og elefant, der havde været nede for at drikke, og vi valgte at følge et af de mest friske spor ind i bushen.

Med en finger ned i en klat bøffelafføring havde Richard hurtigt en

indikation af, hvor længe siden det var, at dyrene havde været der, og han vurderede, at vi kunne nå den lille flok i løbet af nogle timer.

Langsomt og omhyggeligt sporede vi os frem, hele tiden opmærksomme på, om der var dyr inden for de 20-30 meter, vi kunne se frem igennem den massive bush.

Efter et par timer stoppede vores sporer pludselig, faldt ned på knæ, og hviskede: "Bøffel." Vi dukkede os ned, og blot 30 meter fremme stod et par køer og tyggede drøv, delvis skjult af græs og buske. Richard gjorde tegnsprog til, at vi skulle nærmere, idet han lagde sig ned og begyndte at kravle frem i græsset. Uendelig langsomt og med rifterne klar gik det fremad igennem græs og uden om buske for at få et bedre udsyn.

Da vi endelig vovede at kigge op, var vi kommet lidt for tæt på. Blot 15 meter borte stod en ko og nedstirrede den busk, vi sad bag. Hun var synligt nervøs og tog fra tid til anden et skridt frem og fortsatte sin stirren.

Det var åbenlyst, at hun ikke havde styr på, om det var en løve eller et andet rovdyr, der var på vej imod hende, men hun var tydeligt klar over faren.

FOR LIDT ILDKRAFT

Det var jeg med ét også, for uanset Richards kaliber 500 A-Square og min egen riffel var der ikke nær nok ildkraft til at stoppe en bøffel på så kort afstand – kun et meget heldigt skud i hjerne eller ryggrad kunne klare opgaven.

Alle de drabelige historier om angribende bøfler, jeg i tidens løb havde læst i min lænestol foran ilden i brændeovnen, passerede nu revy, og jeg var klar over, at vi kunne være et splitsekund fra et angreb fra en overnervøs bøffelko. Jeg vidste også, at slipper man levende fra at blive mulet af en rigtig sur bøffel, kræver det et større sammenlapningsarbejde. Og skulle det blive tilfældet, er det ikke et hospital i Zimbabwe, man ønsker at ende på.

Richard begyndte at hoste, først forsigtigt, derefter lidt kraftigere, hvorefter han rejste sig op og klappede i hænderne. Alt var kaos i buskene foran os, da 15-20 bøfler flygtede ind i det grønne. "Det var lige spændende nok," forklarede Richard, "i flokken var der alligevel ingen ko med et pænt udlæg, så ingen grund til at løbe en risiko."

Retur mod floden gik det i et lidt hurtigere tempo. Vi havde fået nok af at kravle rundt efter bøfler i Chirisas tætte bush, og frokosten og en lur trak i os.

300 METER SPORING

Tilbage i campen fandt vi en ovenud lykkelig Bent, der netop havde nedlagt en flot tyr. Ved at følge en stor flok fra morgenstunden var det efter fire timer endelig lykkedes at afgive skud til bøffeltyren, som fortsatte uanfægtet efter en ellers velplaceret kugle. De næste 300 meters sporing igennem kraftig bush var med rifterne klar og nerverne uden på tøjet,

inden tyren blev fundet stendød under et træ. Kuglen havde ramt lavt i hjertet, men alligevel havde tyren klaret at fortsætte flere minutter efter.

Efter disse første dage viste store dele af jagtområdet sig at være ufremkommeligt på grund af vand, men i det sydøstlige hjørne er der et relativt åbent terræn, hvor vi de næste par dage jagede plainsgame med godt resultat. Kudu, impala, zebra og bavian faldt for Richards riffel, og respekten for hans gamle Brno med sugerørs-sigtekikkerten voksede dag for dag, fordi alt vildt faldt for en enkelt kugle.

Da Bent en tidlig morgen skød forbi til en hyæne med sin lækre Winchester 70, monteret med en sigtekikkert med nyeste teknologi og nok den dyreste på markedet, huskede jeg hans smarte bemærkning i lufthavnen og tilbød ham storsindet at låne denne gamle riffel, der havde årevis af erfaring i at slå hyæner ihjel ...